

Nr 157.

Av herr **De Geer**, om ändring av tulltaxans bestämmelser beträffande valsverk.

Som bekant pågår för närvarande ett omfattande utvidgnings- och rationaliseringsarbete inom den svenska järnhanteringen. Detta är nödvändigt för att säkerställa vår järnförsörjning, vilken för närvarande obestriddligen befinner sig i ett kritiskt skede. Framför allt erfordras härvid att anskaffa större och modernare enheter, när det gäller framställning av valsat järn. Inom Sverige kan tyvärr icke valsverksutrustning av denna storleksordning framställas. Vi sakna erfarenhet och resurser i fråga om byggandet av dylika. Ej heller kunna i svenska gjuterier så stora enheter gjutas. Även i den fortsatta bearbetningen ha vi icke maskiner och lyftanordningar för att hantera dessa stora styckevikter.

Se vi på tulltaxan stat. nr 1694 finna vi, att pressmaskiner och pressar för metallbearbetning vägende per stycke mer än 30 000 kg äro fria. Motiveringen härför är givetvis densamma som ovan anförts för grövre valsverk. Valsverk återfinna vi emellertid i tulltaxan stat. nr 1691, och under denna rubrik faller sålunda all valsverksutrustning. Det vore helt naturligt, att detta statistiska nummer i analogi med plåt, fasonjärnsaxar, pressar m. m. uppdelades med hänsyn till vikten.

Med stöd av ovanstående motivering får jag därför hemställa,

att tulltaxan med stat. nr 1694 får följande lydelse: »Plåt- och fasonjärnsaxar samt stans-, bocknings-, riktnings-, plåthyvlings- och plåtskärningsmaskiner, vägende per stycke mer än 8 000 kg; ävensom pressmaskiner och pressar för metallbearbetning, vägende per stycke mer än 30 000 kg; ävensom valsverk, vägende mer än 75 000 kg»,

att tulltaxan med stat. nr 1691 kvarstår oförändrad.

Stockholm den 24 januari 1952.

Gerard De Geer.